

JAUME BARTUMEU CASSANY
EXCAP DE GOVERN

Un altre horitzó

El que un dirigent polític hauria de saber

Dimecres 30 d'abril al migdia, baixant pel carrer de la Vall després d'assistir a l'acte de merescut homenatge a les ciutadanes que van promoure el vot femení fa cinquanta-set anys, vaig coincidir amb dos ciutadans.

L'un i l'altre em van fer sentir la seva preocupació pel procés d'associació amb la Unió Europea, volien escoltar la meua opinió i esvaïr dubtes. Van coincidir que el Govern no està fent una bona feina d'informació i explicació.

Un bon Govern –i una bona oposició– no es poden estalviar una anàlisi permanent de la situació concreta del país en l'àmbit econòmic i social.

Des de la conclusió, el 15 de desembre del 2005, de l'estudi Andorra. De les excepcions a l'exemplaritat de Michel Camdessus (antic director del Fons Monetari Internacional i exgovernador de la Banque de France) nombrosos treballs han posat en evidència el mal-estar social andorrà i ens han permès acostar-nos a la comprensió de la seva naturalesa.

Andorra ha estat durant les darreres dècades del segle XX un país d'acollida i d'ascensió social, no hi havia misèria.

Però si ens acontentéssim amb aquesta afirmació no ens seria possible d'adonar-nos i comprendre tota una part de patiments i dèficits d'un model econòmic i social que a ben segur ha fet recular la misèria i la pobresa però que ha multiplicat també espais socials que han generat les condicions favorables per un desenvolupa-

ment del que podem qualificar com "la petita misèria".

Els darrers tretze anys DA ha assentat la seva majoria política al Consell General sobre dos països, dues nacions entre les quals no hi ha cap intercanvi ni simpatia, que ignoren mútuament els seus hàbits, pensaments i sentiments, com si residissin en zones diferents i no es governessin per les mateixes lleis.

Aquestes dues nacions són, per una banda, els benestants, i, per una altra, els desafavorits per la fortuna: la societat esta-

Hi ha l'oligarquia de fulla perenne, els de sempre, i les tropes auxiliars: els estòmacs agraïts

blerta i els que viuen de la seva feina.

Les "dues Andorra" són el resultat de la contraposició entre, d'una banda, una oligarquia de fulla perenne encara que continuament reciclada, els de sempre, les famílies que fa anys i panys que estan assentades sobre l'Estat, els que tallen el bacallà, així com totes les seves tropes auxiliars: els estòmacs agraïts. I, d'altra banda, els que estan –i se senten– marginats, indignats, no instal·lats o en una situació de clara inferioritat i subordinació i que es troben molt lluny de gaudir de quelcom semblant a la igualtat de drets i oportunitats.

El debat sobre el reforça-

ment de la vinculació d'Andorra amb la Unió Europea arriba en aquest context.

Un context de desestructuració de molts llocs de treball de professionals i empreses lligat a l'afavoriment d'una inversió estrangera especulativa.

No crec pas que ni els governants ni els opositors actuals hagin llegit, o rellegit, Michel Camdessus.

Ni que el Govern estigui plantejant-se un canvi de rumb en aquest tema.

La potent impressió d'injustícia i abandonament que té una part de la societat andorrana fa pensar a molta gent que val més no associar-nos a Europa si, com pretenen els defensors del "no", augmentarà la immigració, que posarà en perill llocs de treball, i es generarà delinqüència perquè, afirmen pel broc gros, no es controlarà sistemàticament els antecedents penals.

Penso que hem de donar una resposta clara, precisa i contundent a aquesta campanya dels turbopopulistes antieuropeus.

El Govern hauria, també, de fer més evident la preocupació per la justícia social. No la justícia abstracta, que es vol fonamentar en mitjanes estadístiques, sinó la Justícia que sap el mal que fa el verí de la comparació, els efectes destructors de les diferències massa cridaneres i que intenta doncs reduir-les per mantenir la possibilitat d'una societat de ciutadanes i ciutadans que comparteixin una visió comuna de país.